

DRAVSKI VRTINCI

letnik: 18

št: 1

Dravski vrtinci, letnik 18, šolsko leto 2013-14

Generacije se menjavajo in v domu nastajajo nove literarne vsebine. Če je število ustvarjalk majhno, še ne pomeni, da je besedil malo, kar boste videli sami. Letos smo jim pridružili še fotografije, saj bi bilo škoda, da bi ostale neopažene. Z njimi smo se pojavili tudi na domijadi – in prejeli nagrado; enako velja za literarni prispevek.

Vsebina

Tropičje, HANA VELER

Obrazi, HANA VELER

Želim, HANA VELER

Deziluzija, HANA VELER

Počasi, HANA VELER

Brez, HANA VELER

Blizu, HANA VELER

Rjuha čustev, HANA VELER

Pomagaj tudi ti, BARBARA ŠMIGOC

Dlan, LEA KOLMANIČ

Srčnost in dobrot, STEPHANIE ŠKRILA

Fotografije

Z roko v roki, KATJA FRANGEŽ

Več tisoč ladjic – za drugačno otroštvo, SVEN MARTIČ

Dobra misel na dlani, SVEN MARTIČ

Hana Veler

TROPIČJE

*dlan spolzi v dlan
telo se zlije v naročje telesa
beseda dopolni praznino povedi
vzdih srka sapo diha
bitje srca ujame ritem enotnosti*

*tišina
melodija glasbe
ne odidi ...*

Hana Veler

OBRAZI

*Nikoli nisem želela biti svobodna kot ptica sredi oceana
in leteti s tako težkimi krili.*

*Nikoli nisem želela leteti skozi mesta, polna tujih
obrazov,
in verjeti, da tvojega ni.*

Dolga je pot do slovesa od vsega, kar sem poznala.

ŽELIM

*Želim si,
da bi ti moj nasmeh vedno polepšal dan,
da bi na meni našel najljubšo romantično točko,
da bi jaz bila razlog, zakaj si tu,
da bi bila tvoja zadnja misel pred spanjem.*

*Želim si,
da bi se brez mene zlomilo tvoje srce,
da bi brez mene sam prebedel vse noči,
da bi tebi brez mene pobegnilo upanje.*

*Pravzaprav si želim,
da bi me ljubil,
da bi skupaj poskusila.
Da bi se zgodilo.*

Hana Veler

DEZILUZIJA

*Rdečo. Rdečo obleko je oblekla,
da bi mu v vsej človeški čredi ugajala.*

(Sleherna vrata je odprla, da bi ga našla.)

*Rdeče. Rdeče srce je postalo črepinja,
ko ga je videla v vsej človeški čredi objetega.*

POČASI

*Umirjeno dihanje in drhtenje moškega.
Dlan se počasi zarije v njegove temne kodre.*

*Mižeče poljubljanje in dotikanje lic.
Vretenca hrbtenice se počasi zleknejo v posteljo.*

*Sesanje jezika in stoki strasti.
Poljubi se počasi pomikajo od vratu do ušes.*

*Nežni oblizi jezika in božanje stegen.
Telesi se počasi prižemata drugo k drugemu.*

Ljubita se.

Počasi.

Hana Veler

BREZ

*Laži polnijo prazne misli,
slepota oveša oči, ki želijo razvideti.*

*Pusti, ker
ni ničesar v tebi!
Nič, kar bi raslo.
Nič, kar bi ljubilo.
Brez korenin*

BLIZU

*Sedel je na svoji postelji –
nasproti mene.
Pozabila sem tisti dan,
ko sva sedela na skupni.*

*Ko bi to lahko počela večkrat!
Ko bi tako lahko sedela pogosteje!*

*Blizu sva si bila,
zelo sva si bila blizu,
pravzaprav sva si bila tako blizu,
da ta dan vse močneje pogrešam.*

Hana Veler

RJUHA ČUSTEV

*Laži, v katere verjamem,
polnijo praznino srca z bolečino.
(Nihče ne sliši.)*

*Nikoli nisem vprašala, zakaj.
(Poskušala sem le razumeti.)*

*Svoje srce sem ovila z rjuho čustev.
(Pustila sem, da se ogrneš.)*

*Bil si ob meni.
Vedel si, s čim si se pokrtil.
A še preden je mrak prekril obzorje,
si z rjuho pobegnil stran.
(Pogrel si hladna čustva Znanke.)*

*Vzel si, kar sem ljubila.
Vzel si, kar sem želela.
(Pustil si zgolj vonj, ki počasi blede,
blede ob spominih in z žalostjo.)*

Žalost se zliva v popolno apatijo.

Z roko v roki

Fotografija:

Katja Frangež

(za fotografski natečaj na Domijadi 2014)

Barbara Šmigoc

POMAGAJ TUDI TI

*Med iskrenimi ljudmi,
kot sva jaz in ti,
se s skupnimi močmi
na svetu lahko marsikaj spremeni.*

*Zato stopimo skupaj,
podajmo si roke,
poskrbimo za revne,
pomoči potrebne.*

*Začne se vedno z enim:
z majhnim dobrim delom,
ki pa ima velik pomen,
zato bodi ta,
ki bo rešil problem.*

*Bodi prostovoljec, dobrotnik,
ponudi svoje roke,
pomagaj pomoči potrebnim,
lajšaj jim življenje.*

*Bodi jim sonce,
ki sije tudi v oblačnih dneh,
bodi komik,
ki riše smeh v očeh.*

*Vse to storiti ni težko,
ponuditi je treba le roko.*

***Več tisoč ladjic – za
drugačno otroštvo.***

***Fotografija:
Sven Martič***

*(za natečaj Domijade
2014)*

Lea Kolmanič

DLAN

*Če dlan v pest se stisne,
takrat lahko le udari,
če pa odpre se –
oh, koliko lahko ustvari!*

*Lahko pomagamo vstati,
z njo je možno kovanec s tal pobrati,
v drugo roko seže –
odprta dlan res bolj zaleže!*

*Zato dlani odprimo,
s tem odpre se srce,
znova ljudje bodimo –
pomoč res potrebuje se!*

Dobra misel na dlani

Fotografija:

Sven Martič

(1. nagrada na fotografskem natečaju Domijade 2014)

SRČNOST IN DOBROTA

Stephanie Škrila

"Dobrota je sirota." Tako menijo mnogi, a sama se s tem ne strinjam. Karkoli namreč delaš - nekaj za druge s srcem, se ti enkrat povrne. Res ne v denarju, a če delaš iskreno, ne potrebuješ denarja, da si srečen. Srce osrečuje že bežen nasmeh, topel objem in prijazna beseda. Zelo sem vesela, ko mi kdo pomaga. Zato tudi sama nudim pomoč drugim in najlepše mi je pri srcu, ko vidim nasmejan obraz človeka, ki sem mu s svojo dobroto in ljubeznijo pomagala in ga s tem osrečila.

Dijaški dom Drava mi nudi odlično priložnost, da svojo radodarnost delim z drugimi. Ni mi težko priskočiti na pomoč v dijaškem domu, prav tako z veseljem pomagam v trgovini Sonček, kjer kot prostovoljka preko dijaškega doma Drava pomagam enkrat tedensko. V tej trgovini delajo ljudje s posebnimi potrebami. Moram priznati, da sem srečna, ker jih poznam, saj so pravi sončki. Vsak teden, ko stopim v Sonček, me pričaka topel in iskren nasmeh in v sebi začutim, da sem v trgovini res dobrodošla. Včasih kaj pospravim, obrišem police ali pa sem tam samo za družbo. Nikoli si ne bi mogla predstavljati, da bi za svojo dobrotelost prejemale denar, saj toliko izkušenj in iskrenih nasmehov, kot sem jih deležna, je nemogoče poplačati. Brez denarja in s temi ljudmi bi lahko živela srečno, saj toliko optimizma in veselja do življenja, kot ga imajo oni, ne najdemo pri

navadnih ljudeh. Soočili so se že s toliko ovirami, pa še vedno tako vedro sprejemajo življenje in napolnijo vsak dan z veseljem. Upam, da jim s svojo pomočjo marsikaj olajšam in jim z nasmehom ali tudi s kakšno šalo polepšam dan.

Moj cilj je, da osrečujem druge. Tudi ko hodim po ulicah, sem nasmejana, ker je nasmeh najpreprostejši način, s katerim širiš veselje okoli sebe. Ne pomagam samo v dijaškem domu in v trgovini Sonček, rada prisluhnem tudi sošolcem in sošolkam v šoli. Sicer jim marsikdaj ne morem povsem ustreči – pa ne zato, ker ne bi hotela, ampak preprosto zato, ker sama ne znam vsega najbolje. Takrat ko pa jim s svojim znanjem lahko pomagam, to z odprtim in veselim srcem storim.

Tudi drugim govorim, naj ne bodo egoisti, ker od tega ne bodo imeli dobička. Tega si bo vsakdo ustvaril z dobrim in iskrenim delom ter s pomočjo drugim. Nič ne moreš izgubiti, če boš srčen in radodaren do drugih, lahko pa pridobiš neskončno izkušenj in si deležen nepozabnih trenutkov. Pravijo tudi, da se dobro z dobrim povrne in slabo s slabim. In v to moramo verjeti.

(2. nagrada na literarnem natečaju Domijade 2014)